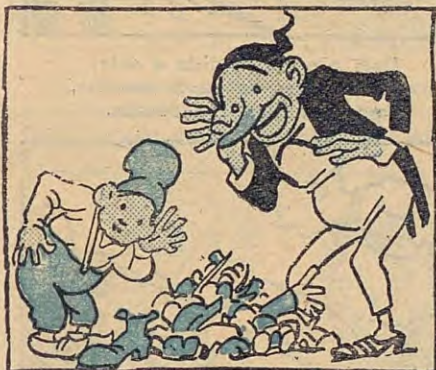

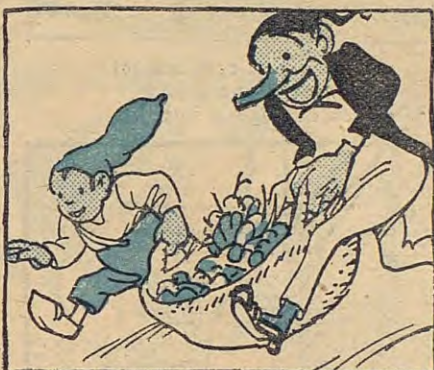
VIROLET

LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR GRANOTA

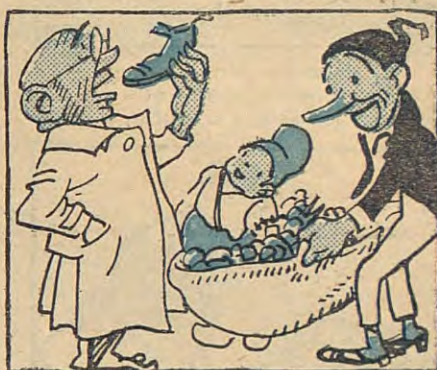
(per Cornet)

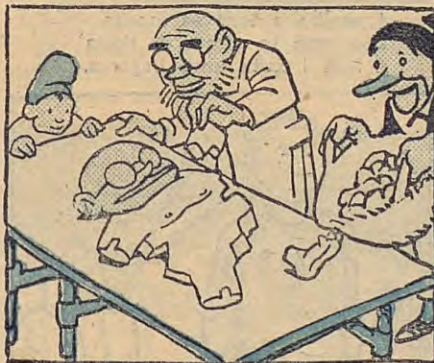
Al nostre benvolgut Patufet — que acabava d'arribar en el moment de la catàstrofe — li va semblar oír un soroll especial, com si encara respirés el desgraciat senyor Granota.

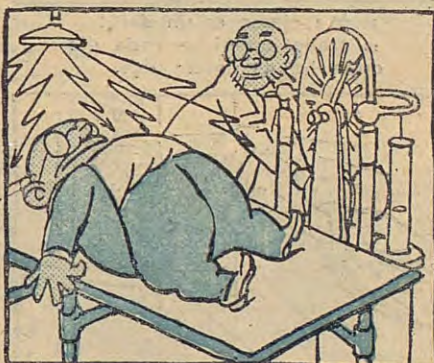
Amb el cor ple d'esperança, en Patufet i Violet arrebegaren amb tota cura fins els més petits trossos del secretari i corregheren vers una clínica de fama, d'aquestes que avui s'estile...

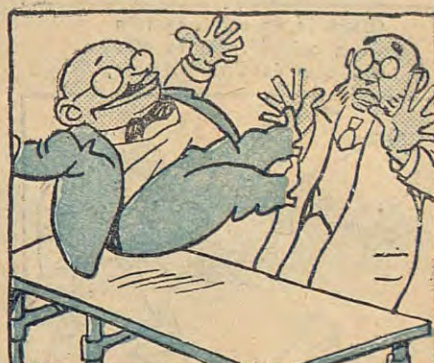
En arribar-hi, el metge examina els trossos del ferit i exclamà, amb gran alegria de tots: «Aquest malalt té cura. Es tracta sencillament d'un cas de trencadissa cerebro-espinal amb

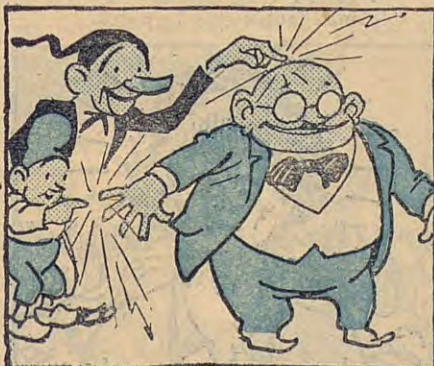
...esmicolament de tots els ossos i reventament de budells, venes, artèries i demés tubs circulatoris. El pronòstic és reservat». Tot seguit es varen col·locar els trossos del pacient sobre una taula...

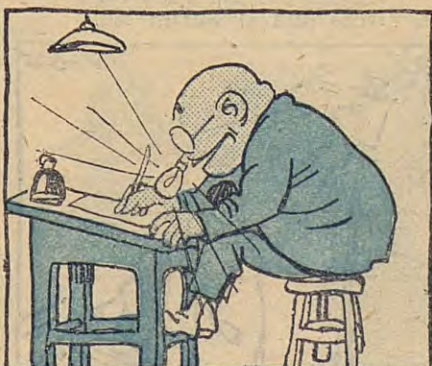
...d'operacions i es començà a fer-li la cura afegint totes les miquetes, talment com si juguessin al Puzzle. Mes calia posar en moviment el cos ja arreglat i a tal fi es féu ús de l'electricitat...

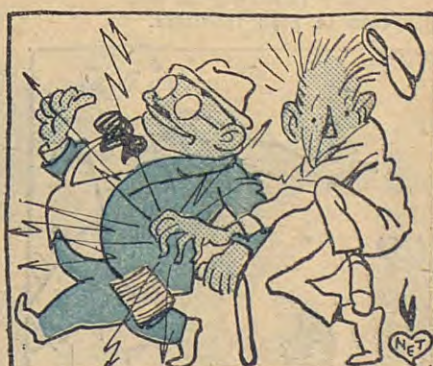
...que, com ja se sap, és el «curatodo» de moda. Al cap de sis minuts el procediment emprat feia ja el seu efecte i el senyor Granota, com aquella altra granota d'en Galvani...

...va començar a bellugar-se. Més, oh, desgràcia! Aleshores, com en aquella altra ocasió en què el secretari va sofrir un greu contratemps, el qui aplicava l'electricitat es va excidir.

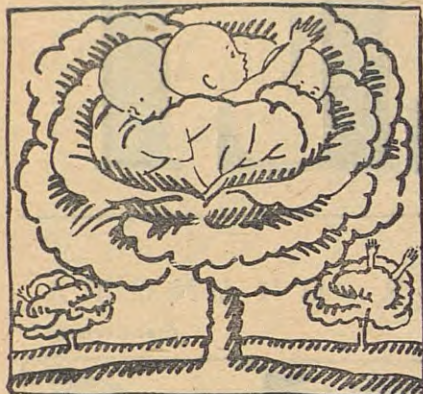
...quedant el ressuscitat tan ple de fluid misteriós, que ningú no se li podia apropar. Ell, però, home de grans recursos, l'aprofità d'una manera prodigiosa, car col·locant-se una bombeta al nas...

...aquest es posava incandescent tan sols per la electricitat acumulada. I podia anar tranquil pel carrer, car el lladregot que se li acostava per prendre-li la cartera, rebia immediatament una descàrrega.

SOROLLOSES AVENTURES DEL DAVANTER SERRADURÈS

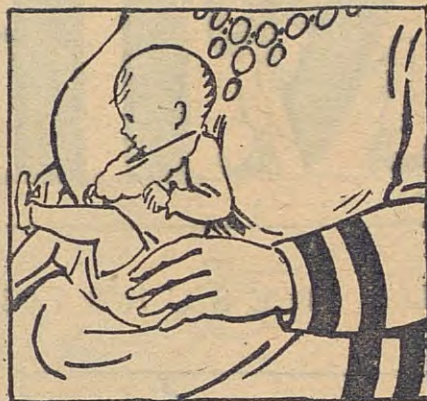
(per Clovis Eimeric i P. Prat)

El davanter Serradures no va néixer d'una col com les demés criatures,

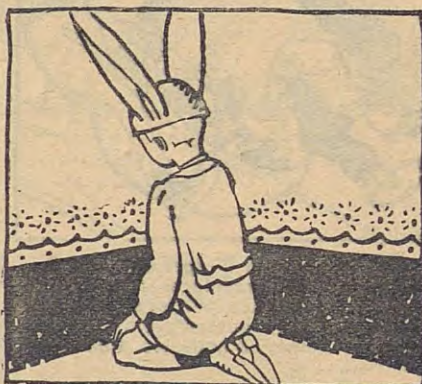
sinó que eixí com un gol del tripot d'una pilota de les de jugà a futbol.

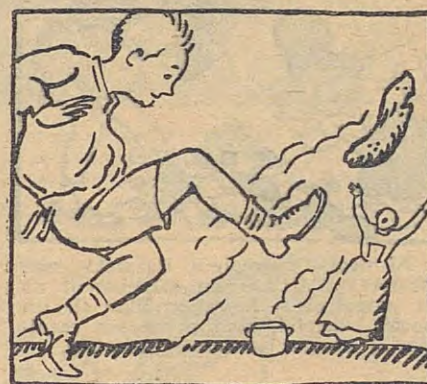
Dels pits de la dida a sota, ses manyes de «guardameta», amb gran destresa denota.

Quan ja és criatura feto va a col·legi. De la «O» diu que és una piloteta,

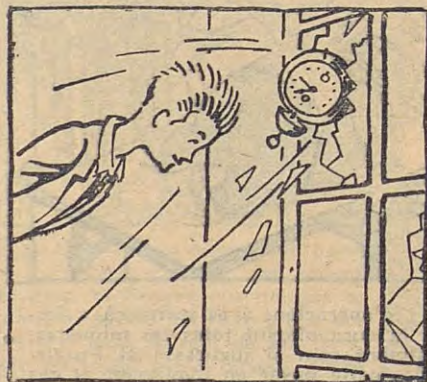
però a classe es un dolò: «s troba «off-side» cada dia quan ha de donar lliçó.

I arriba a tant sa mania que amb la pilota de l'olla dribla i xuta amb bogeria.

No sap el què s'empatolla, però a puntades de peu tota la pisa trontolla.

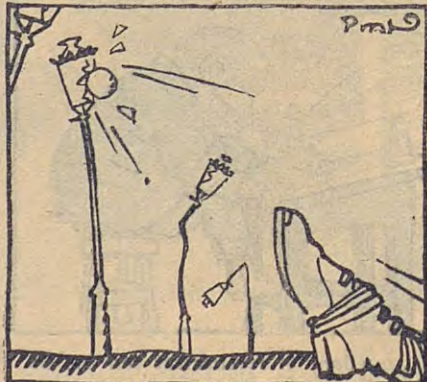
Juga amb tot i a tot arreu, i a son pas cap vidre resta sense petà al voltant seu.

I així és clar que cada gesta fa soroll, i en Serradures és més temut que la pesta.

En un «onze» de criatures per tots els carrers i places fa mil entremaliadures.

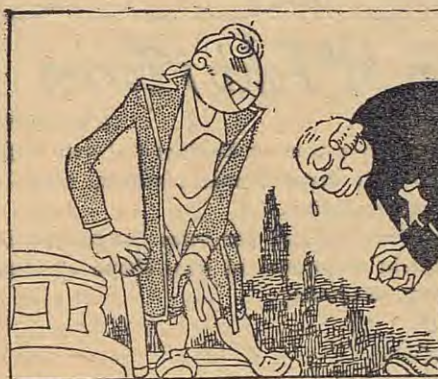
Ja no trenca plats ni tasses; ara esbocina fanals deixant només les carcasses,

però arriba als seus finals i és el davanter milló i entre els internacionals consegueix ésser campió.

ORGULL CASTIGAT

(per Castanya)

El doctor Gericus era fatu i ple d'orgull. En canvi, davant de la reialesa devenia un no-res i un rastrer.

Lluís XIV va nomenar-lo metge de palau. Això coblà totes les seves ambicions, tornant-se insuportable.

Era endebades que els pobres hi acudissin en demanda d'auxili, car no volia guarir-los per por d'embrutar-se.

S'entregava a tota mena de gresques i platxeris, oblidant la professió que tenia i pensant solament en divertir-se.

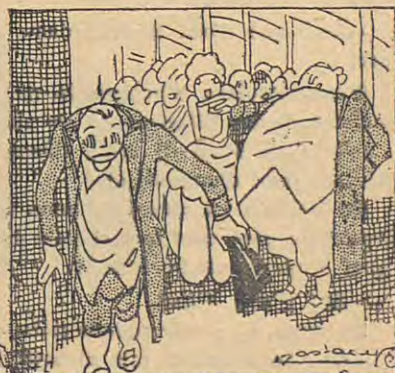
Lluís XIV era molt aficionat a caçar. En una gran cacera, a la que hi assistia també el doctor Gericus, ocorregué un sensible accident. El rei caigué de cavall...

...quedant lleument ferit i ple de llot en un recó de bosc. El doctor Gericus s'escaigué a passar per aquell indret...

...i veient a terra un home que li semblà un servent de la comitiva, es negà a auxiliar-lo, malgrat les súplices d'aquest.

En arribar al palau rebé el càstic merescut. El despreci de tota la cort el perseguí sempre més, abatent el seu orgull.

LA VENTAFLOCS

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

—Jo havia manat que tothom us fes acatament—barbotejà l'amo, tot apurat.

—Ni s'han alçat al vol les campanes—féu la marastra.

—Ni ens han fet ombrel·la voladúries de coloms—afegí Girassol.

—Ni ningú esfullava roses al nostre pas...—acabà la Roserblau.

—Oh, perdoneu, perdoneu!... —anava repetint l'amo, tot esfereït, sense mirar que com més confós i atribulat el veien, més elles es complavi en extremar llurs queixes.

Fins que la dama, veient que el seu nou marit no es sabia sortir de perdoneu i més perdoneu, li va dir:

—No és que us en vulgui fer retret a vós, ja que vós heu donat les ordres; però cal que castigueu com mereixen els que no les han obeït com devien. Als castells i als palaus així es fa per donar satisfacció als agreujats... Però, vós, és clar, res no en sabeu encara dels bons costums que s'estilen entre la gent del noble braç... Mes, el vostre majordom bé deu saber-ho. Digueu-li que es presenti.

—Majordom?... El meu majordom?—féu l'amo, més apurat que mai.

Ves on anava a sortir ara aquella dama, amb el majordom!

Però, veient que ella l'estava mirant, el malaurat, no sabent quina altra cosa fer de millor, s'encarà amb en Badinet i li digué:

—Tu, Badinet. Vés... Vés a avisar el majordom.

La cara que posà en Badinet no es pot pas explicar. Es quedà talment com si li haguessin donat un cop de massa a la closca.

—Majordom?—preguntà, ple d'estupor.—I que és això?

—Si em compromets et torno a la muntanya! —li digué l'amo a cau d'orella, cloent les dents.

—Ah, sí, sí! Ja sé... El majordom, ja ho crec, el majordom.

—Vés a cercar-lo tot seguit—ordenà l'amo.

—Sí, sí, ja hi vaig...—anava fent en Badinet. Però, pels seus dintres tot era preguntar-se:—Ai, pobre de mi! I què serà això del majordom?

—Què fas ací, parat?—li cridà l'amo, veient que roncejava de tal manera.

—Jo us diré, mon amo... Es que em sembla que s'ha acabat.

—El què vols dir que s'ha acabat?—preguntà l'amo, perdent la paciència.

—Això que dieu: el majordom. Ahir ja en quedava molt poc.

D'exclamacions d'indignació de la marastra i de rialles mofetes de les fillastres no en vulgueu més.

—Tros de soca!—li cridà l'amo, tot sufocat.—Ves a cridar en Fidel d'una vegadal

En Badinet va creure de bona fe que el seu amo s'havia trastocat; però com que el veia tan geniós, cuità a obeir i sortí cridant baladrament:

—Epl Fidel, Fidel!

La dama, en sentir aquells crits, cregué que li venia basca.

—Oh, quin cridar tan plebeu! No sentiú, filles? Caldrà posar-nos seriosament a canviar els mals costums d'aquesta casa.

L'amo semblava que li haguessin tirat un cossi d'aigua al damunt de tan estemordit que estava.

En aquell moment varen entrar en Badinet i el vell Fidel.

—Escolteu, majordom—li digué l'amo, afectant, molt inhàbilment, un aire de naturalitat.

En sentir això, en Fidel es girà per totes bandes per tal de veure qui era aqueix majordom al qual l'amo s'adreçava, i, no veient ningú, preguntà:

—A mi m'ho dieu?

—Sí, a vós, majordom.

—Torna-hi!—pensà en Fidel, encara més sorprès.

I l'amo se li posà a explicar les queixes de les dames:

—La meua esposa i les seves filles han estat sorpreses de la poca festa que s'ha fet a la seva arribada. Elles haurien volgut que les campanes voleïessin al vent; que grans vols de coloms haguessin estat aviats a la seva arribada; que una pluja de roses hagués caigut al seu pas...

En Fidel, que se l'havia estat escoltant boca badat i ple d'estranyesa de què li anessin a explicar a ell totes aquestes coses, exclamà:

—Ah, tot això haurien volgut les dames? I res més?

La marastra li respongué:

—Vós ja deveu saber que això és el més usual. I voldríem saber com ha estat que, havent-se donat les ordres, no s'hagi fet així a la nostra arribada.

—També a mi m'agradaria saber com ha estat...—començà en Fidel.

Però l'amo s'hi atansà dissimuladament i li digué en veu baixa:

—Fes com si jo t'ho hagués manat.

—Ah, sí, sí. Ja recordo ara, per què no s'ha fet tot això que dieu. Sí, és cert que l'amo havia donat les ordres perquè les campanes fossin llençades al vol i perquè es tressin roses al vostre pas i es deixessin anar centenars de coloms a la vostra arribada, però quan ja tot estava a punt no s'ha pogut fer com era manat per... perquè no hi havia roses al jardí, ni coloms en els teulats, ni torres en el casal, ni campanes en les torres.

—Oh, oh! Quina vergonya si arriben a venir els convidats fins ací!—exclamà la marastra, plena d'indignació.

Per calmar-la, l'amo li digué humilment:

—Esposa meua. Us prego que no us enutgeu. Si així us ha de plaure, manaré que posin campanes, i roses i coloms.

—No caldrà que us capfiqueu per donar vós les ordres—li replicà, tota engallada, la marastra.—Perquè, des d'ara, les ordres en aquesta casa seré jo qui les donaré.

—I jo seré el primer d'obeir-les—féu el marit.

Seguidament la dama mostrà desig de prendre possessió de les seves cambres.

—Farem com us plaurà—li digué el pare de la Poncellina.—Però, abans, no voldríem conèixer la meua filla?

La dama es quedà rumiant com si li parlessin de la cosa més llunyana.

—La vostra filla?

—Sí. La Poncellina. No recordeu?—li teia el marit.

—Ah, sí... Recordo que m'havíeu parlat d'una minyona...

—Vindrà, si us plau, a donar-vos la bona arribada—ofrenà humilment el pare.

La filla gran, que en sentir parlar de la Poncellina ja s'havia mossegat les ungles de malícia, cuità a respondre:

—Quan ens presentin el servei, serà l'hora de veure-la.

—Es veritat. Ja queda prou temps—oposà la marastra.

Però la Roserblau, que tenia una gran curiositat per conèixer la germaneta, digué:

—Per què no volem que ens la mostri ara? M'han dit que era cosa de veure aquesta noieta. Diu que té uns ulls que fa tot un any que ploren sense parar.

—Oh, sí! Volgueu-la conèixer!—demanà el pare.—Es gentileta, la pobrissona, i us estimarà com mereixeu. Vés, Fidel, vés a cercar-la la Poncellina.

—De bon grat que hi vaig, mon amo—respongué en Fidel.

I tot anant-se'n murmurava entre dents:

—A formoses i gentils, com quedaran enrera al seu costat! Als pocs moments va comparèixer en Fidel acompanyant la formosa orfaneta.

El pare li prengué la mà per presentar-la:

—Es humil i mansoia com un anyellet blanc. No veus, Poncellina? Es la dama que t'havia dit.

Tremolosa i plena d'emoció, que li costava molt d'esforç per dominar-la, la Poncellina digué, sense poder alçar els ulls de terra:

—Amb la vostra vènia, senyor pare.

I fent la reverència a la marastra, afegí:

—Volgueu permetre, gran senyora, que us faci ofrena de la meua voluntat d'estimar-vos i servir-vos.

—T'ho permeto — li respongué en un to agre, la marastra.

Entretant, les dues germanes tot era fer comentaris.

—I per nosaltres res! — exclamà amb despit la Girassol.—Pòtser dirà que no ens ha vist.

—Som ací, anyellet blanc—li cridà, tota mo-feta, la Roserblau.

—No; deixa-la! Ja t'ho he dit. Ni tan sols ens havia vist—tornà la gran, des-pitada.

—Com has pogut oblidar-les!—exclamà el pare, empenyent suaument la Pon-cellina vers les germanastres.

—Perdoneu...—digué humilment la Poncellina. — També a vosaltres us faig ofrena de tota la meua voluntat de servir-vos...

—Sí, ara!... Vés, vés—li féu la Girassol, amb menyspreu

La Poncellina, que ja tenia el cor ple, no poté dominar-se més i esclatà en plors.

—Veus, ara l'has fet plorar!—féu la Roserblau, mig rep-tant a la germana.

—Ho fa veure, per poder lluir el mocador brodat. Que no ho veus quin coll de randes s'ha posat la vanitosa?—féu la Girassol.

Però Roserblau, que no era tan irascible com la seva germana gran, no sabia treure l'esguard de la Poncellina, de tan maca que la trobava, i així mateix com ho sentia ho digué:

—Es més bella que nosaltres, veritat Girassol?

—Més que tu potser sí que ho és—respongué la gran.—

El que és a mi poc mal ha de fer-me la seva bellesa.

—Ja veurem quan es posi al teu costat al finestral si hi haurà cap galant que et vegi a tu. Estic segura que ella se n'emportarà totes les mirades—féu la Roserblau.

—Com que no li deixaré sortir mai al fines-tral!—exclamà la Girassol, plena d'ira.

—Doncs, no et dic res quan sortireu a pas-seig.

—Com que tampoc la deixaré venir mai a passeig!

—Ai, com et poses! Quin afany! Com que tant si fas com si no fas sempre serà ella més formosa que no pas tu.

—Calla, calla!—exclamà la germana gran, espurnant-li els ulls.

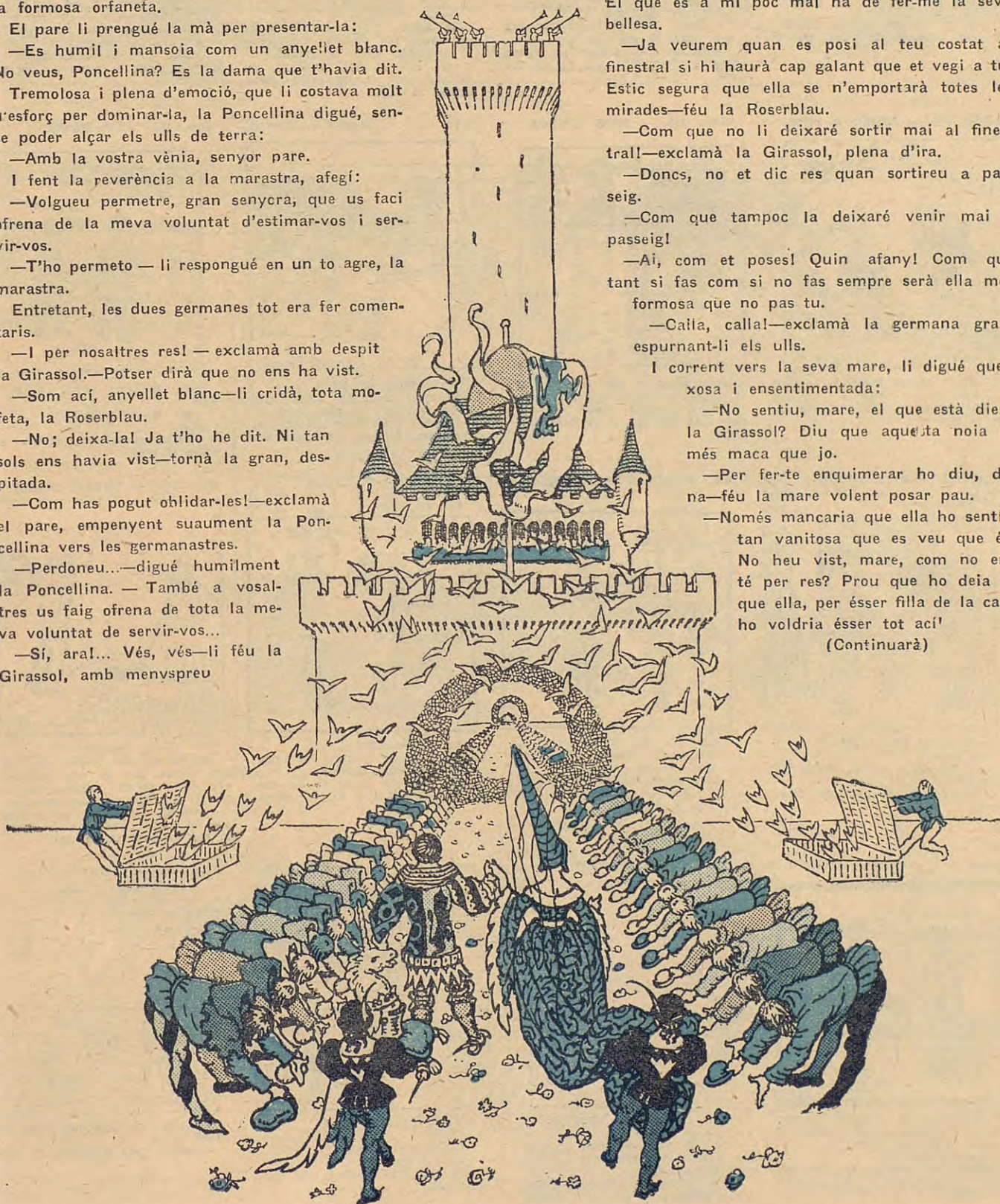
I corrent vers la seva mare, li digué quei-xosa i ensentimentada:

—No sentiu, mare, el que està dient la Girassol? Diu que aquesta noia és més maca que jo.

—Per fer-te enquermerar ho diu, do-na—féu la mare volent posar pau.

—Només mancaria que ella ho sentís, tan vanitosa que es veu que és. No heu vist, mare, com no ens té per res? Prou que ho deia jo que ella, per ésser filla de la casa ho voldria ésser tot ací!

(Continuarà)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 165. — RICARD CUXART.

—I de què fa el teu germà?
—De negociant de porcs, com jo.

Núm. 166. — MARIA BLANC.

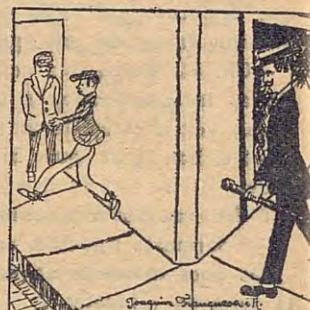
—Nena: Per què t'agrada més anar amb el gos que amb mi?
—Perquè vostè sempre em renya el gos és l'únic que no em diu res.

Núm. 167. — JOSEP VIVER.

—I doncs, Tòfol; què us passa que esteu tan tristes?
—Se m'ha mort la padrina.
—No n'hi ha pas per tant, em pensava que se us havia camatrecat la vaca!

Núm. 168. — JOAQUIM ALSINA

—D'on vénis tan esverat: Qu'has fet algun atemptat?
—Cà! per un atemptat rai, no correria tant; és per fugir del sastre!

Núm. 169. — JOSEFINA PONS.

—Mira; aquest home ja cava.
—Apa, si ara comença?
—No, home, no; vull dir que cava la terra!

Núm. 170. — PERE ORTEGA.

—Que no saps que les nous si hi poses un misto s'encenen?
—I les ametlles també. Si te'n tires una pel cap et cremaràs tot seguit.

Núm. 171. — ANTONI CORREIG.

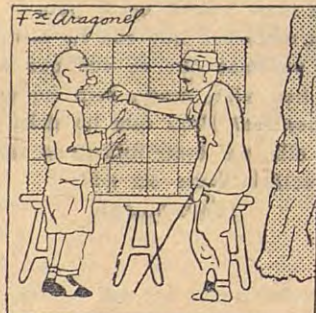
RICS DE NOU
—El meu marit, per venir a les aigües, comprarà un auto Ford.
—Ford? I ara? Quan nosaltres el comprarem, voldrem que sigui ben teu.

Núm. 172. — P. MARQUEZ.

—Ai, miri, se m'ha apagat el puro
—Que el vol encendre?
—Sí.
—Doncs aprofita l'ocasió que ara passa el misto.

Núm. 173. — F. ARAGONES.

—Quan val aquest canari?
—3 duros.
—I no me'l podria donar més barat?
—No, senyor; és preu de «fabri-ca»

Núm. 174. — BARTOMEU GORDILS.

—Què tal. Què fa ta mare?
—Noia, està malament. Fa algunes nits que no dorm.
—Això no és res. El meu promès des de que és sereno en fa moltes que no dorm.

Núm. 175. — E. CABOR.

—On vas, Pere?
—Al terrat, a prendre un bany.
—Que hi tens piscina?
—No, però els prenc de sol que és més de moda i hi vaig de franc.

Núm. 176. — ANTONI COMAS.

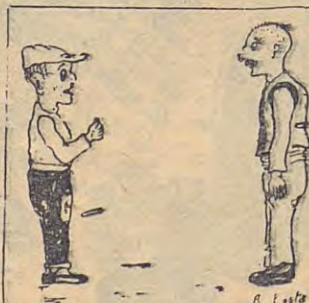
A L'HORT
—Es a dir, bon home, que «su ara» deieu que fa un setmana que vau plantar aquestes cols i ara ja dieu que es poden arrencar?
—Perdoni, però a mi em sembla que quan una cosa està plantada, es pot arrencar de seguida.

Núm. 177. — JOAN QUERALTO.

—Velam si sap, senyor Canons, amb què s'assembla un rellotge de polsera amb els homes?
—No ho sé.
—Doncs en què un rellotge de polsera: pols-era; i els homes: pols-seran.

Núm. 178. — B. COSTA.

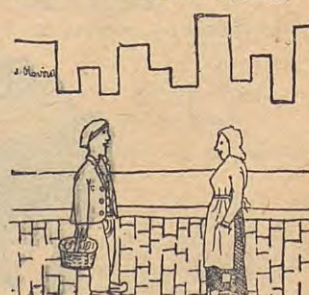
—Noi, no em trobo gens bé.
—Què et fa mal?
—Oh! Es un mal molt estrany, tan aviat em sento dolor al cap com a l'esquena.
—Així, si que és difícil de curar, doncs, t'exposes a que quan t'hagis votat un cataplasma a l'esquena, el tinguis de necessitar als peus.

Núm. 179. — J. M. GARDONA.

EL NOU RIC
—Dongul'm un litre.
—Quin litre vol?
—El que valgui més i que sigui més nou.

Núm. 180. — JAUME ROVIRA.

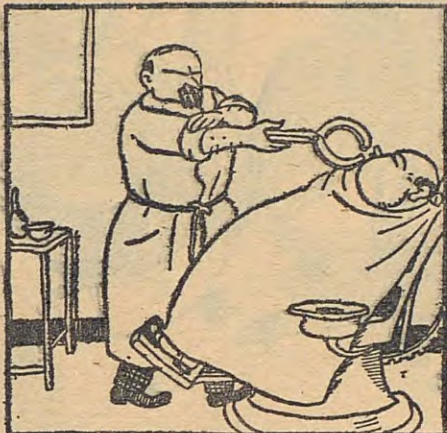
—Pepeta: els teus nois s'han fet molt grans.
—Però el gran encara ho és més.

RODOLINS INCOMPLETS

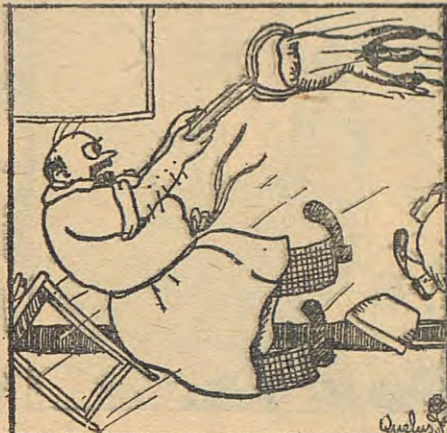
D. JOSEP SIRERA A CAL DENTISTA

A veure el doctor Fradera

Sense fer gaires rialles

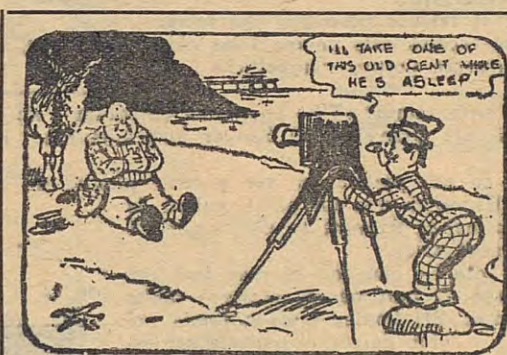
I me li arrenca un queixal

ENTRETENIMENT

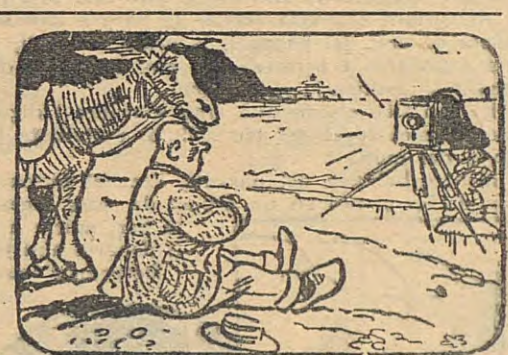
3 4
7 11 13
14 10
19
22 18
25 23 15
21 26
6 17
16 3
25 4 24
22 30 27
9 35 1
33 2

36
32

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per damunt d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

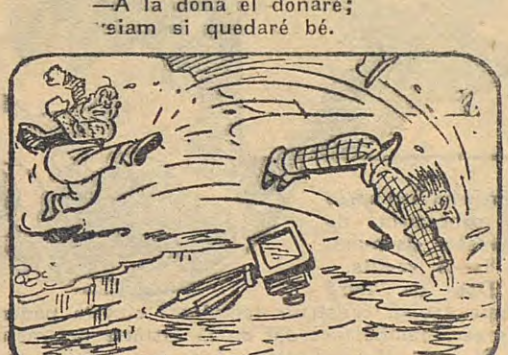
—Un moment, senyor Tarrida, i estarà de seguida.

—A la dona el donaré; siam si quedaré bé.

—Si és servit; el seu retrat ha quedat molt ben mapat

—Arri allà, desvergonyit!
—(Aquest cop m'he ben lluit!)

FRASE FETA

—Ai, caram, quin ocellot!

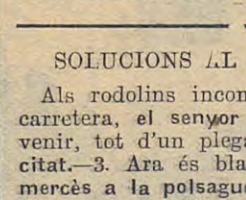
—Me'l posaré en el barret.

—I així no podrà fugir.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

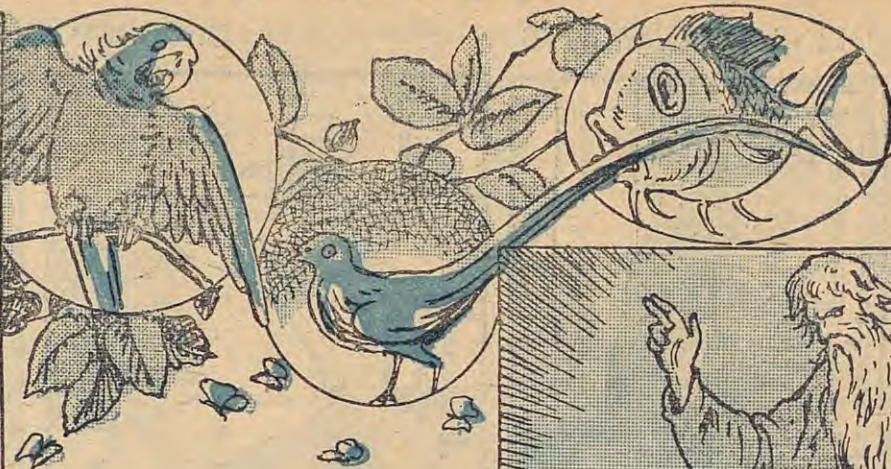
Als rodolins incomplets: 1. Camina per carretera, el senyor Josep Sirera.—2. Veu venir, tot d'un plegat, un auto amb velocitat.—3. Ara és blanc, de negre que era, mercès a la polsaguera. A l'entreteniment: Un gerro. A la frase feta: Jugar-se les orelles. Al jeroglific: Ministres.

—Yes qui ho havia de dir!

JEROGLIFIC

El cor de l'ocellet bategava d'emoció. Poc a poc s'hi anà acostant i de sobte es precipità vers la mà de Nostre Senyor. «Què vols?»—va dir Aquest.—«Senyor; per què m'heu anomenat «pit-roig» si del bec a la cua sóc tot gris? Per què m'anomene així si no tinc una sola ploma roja?»

Al voltant seu veia rutilar la porpra damunt el fastuós plomatge del faisà, l'espès collar del papagai, la cresta del gall, les escates dels peixos i les ales dels papallons. I pensava que una sola gota d'aqueixa porpra l'embelliria i, a l'ensem, justificaria el seu nom.

El bon Déu s'acontentà amb somriure i digué amb calma: «T'he anomenat «pit-roig» i així restarà el teu nom. En quan a les plomes roges del teu coll, tu mateix te les pots guanyar». El Senyor aixecà la mà i l'ocell reprengué el seu vol a través del món.

Mentre baixava del paradís, l'ocellet buscava ço que podria fer per a tenir plomes de color de rubí. I li vingué la idea de fer el niu en un arbust de roses roges. Esperava que un pétal, caient de la flor, aniria a aplicar-se damunt sa petita gorja i li donaria així la seva color.

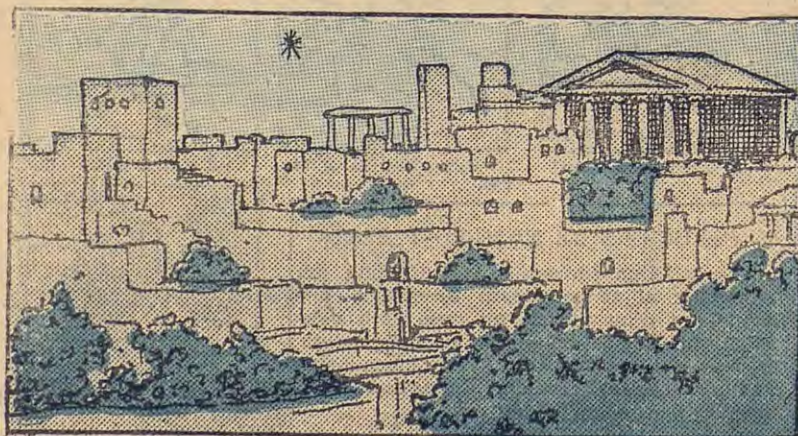
Després d'aquell dia — que fou el més bell del món — han passat molts i molts anys. Els homes i els animals havien deixat el paradís per escampar-se per la terra. Els

homes havien après de conrear-la, de travessar els mars, de fer-se vestits.

Des de llarg temps sabien construir temples i ciutats poderoses com Thebes, Roma, Jerusalem... I heu's ací que arribà un altre dia que serà també recordat en la història del món.

El matí d'aquell dia, sobre una muntanyeta, davant dels murs de Jerusalem, un «pit-roig» cantava als seus petits que reposaven dins del niu; aquell mateix niu que des del primer «pit-roig» estava sospès de l'olorós roser. Els feia el recit de la Creació tal com de bec en bec li havia sigut tramés des del primer «pit-roig» que sortí de les sapientíssimes mans del Creador. «Sí, fillets—els deia melangiosament.—D'aquell temps ençà, han passat tants anys, tantes roses han florit, tants ocellets han sortit de la closca que llur nombre és incalculable, però el «pit-roig» encara és gris, sense haver pogut guanyar cap ploma roja!»

Els petits obrien llurs becs, preguntant-se per què els avantpassats no havien provat de conquerir amb algun fet memorable les plomes vermelles. «Ja ho hem provat tot, mes sense èxit. El primer «pit-roig» trobà un ocelllet semblant a ell i es posà a estimar-lo amb un amor tan violent, que sentia inflamar-se, ardurós, el seu pit...

(Seguirà)